

Р. Русин-Гриник, Х. Гуйдаш (Львів, УКРАЇНА)

УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМНИЦЬКИМИ СТРУКТУРАМИ НА ЗАСАДАХ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЇХ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНОСТІ

Інститут сталого розвитку ім. В.Чорновола, Національний університет «Львівська політехніка», 79013 Львів, вул. С.Бандери, 12, електронна пошта: forvardroman@ukr.net

Удосконалення управління конкурентоспроможністю є одним із найскладніших та найактуальніших завдань, перед яким стоять як вітчизняні, так і закордонні підприємницькі структури, що логічно зумовлено перехідними процесами у сфері інновацій, технологій, глобалізації та лібералізації ринкових відносин. Підприємства та групи, які вони утворюють неминуче постають перед необхідністю узагальнення існуючих підходів та їх удосконалення з метою формування нових інструментів щодо генерування рішень із забезпечення високого рівня конкурентоспроможності у довгостроковому періоді. Категорії управління та конкурентоспроможності являються одним із найбільш визначальних у сучасній теорії і практиці успішного ведення бізнесу. Існуючі наукові точки зору та їхню роль у функціонуванні підприємницьких структур важко недооцінити. Практично кожна з теорій є вагомим інструментом для прийняття рішень за даною проблематикою та широким полем для подальших досліджень. Проте серед усіх існуючих концепцій можна виділити декілька найбільш популярних та основоположних, які лягли в основу формування сучасних теоретичних припущення щодо визначення конкурентоспроможності та управління нею. До них слід віднести стратегії М. Портера, Т. Робінсона та Р. Майла і С. Сноу.

Серед стратегій М. Портера здебільшого виділяють: стратегію зменшення витрат на виробництво товарів, стратегію диференціювання та стратегію фокусування. Дані стратегічні альтернативи особливо актуальні в умовах високої конкуренції. Вони орієнтовані на товар (зменшення його собівартості, розширення асортименту і номенклатури, посилення реклами та удосконалення наявних на ринку зразків).

Стратегії Т. Робінсона враховують етап життєвого циклу галузі. З огляду на це, згаданими науковцем запропоновано три стратегії: піонер, запізнілий послідовник та запізнілий новачок, які реалізуються на стадіях зародження, зростання та зрілості. Вибір даних стратегій не залежить від того, яку товарну політику проводить підприємство чи група підприємств.

Р. Майлз і С. Сноу запропонували інший набір стратегічних альтернатив, до яких можна віднести: стратегію розвідника, стратегію захисника, стратегію аналітика, стратегію консерватора. Вибір даних стратегій залежить від рівня гнучкості організації або їх групи, оскільки у даному випадку, зазначені науковці зосередили головну увагу на дослідження рівня консерватизму, яка притаманна певній підприємницькій структурі. Дані стратегії також можуть реалізовуватись із врахування етапу життєвого циклу галузі, проте вибір параметру гнучкості є більш раціональним, через те що він забезпечує можливість виокремлення даних стратегій від інших і тим самим забезпечує не альтернативних характер використання однієї із них у порівнянні зі стратегіями, які розглянуті вище. На рис. 1 зображено розглянуті вище стратегії.

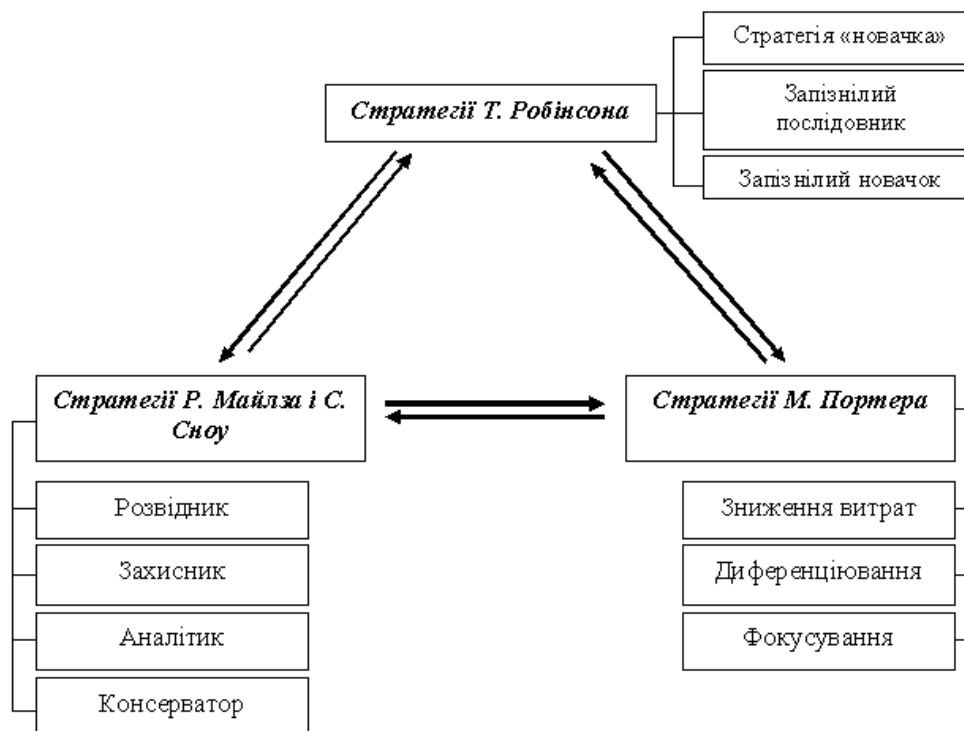


Рис. 1. Групи стратегій управління конкурентоспроможністю

Стратегії окремої групи є альтернативними, групи даних стратегій не є альтернативними, що створює можливість їх поєднання, шляхом вибору раціонального дозування рішень, які пропонуються кожною із стратегій. Так, можливим є використання стратегії диференціювання М. Портера та стратегії запізнитого послідовника Т. Робінсона. Таким чином, визначення структурного дозування рішень пропонує даних науковцями дає змогу формувати систему управління підприємницькими структурами на засадах забезпечення їх конкурентоспроможності

Таким чином, можна підсумувати, що зростання конкурентоспроможності можливе на основі паралельного використання трьох названих стратегій, які спрямовані на удосконалення товарної політики, врахування етапу життєвого циклу галузі та підвищення рівня гнучкості підприємницьких структур.

Список використаної літератури

1. Вільгуцька Р.Б. Формування та використання організаційних структур управління підприємствами [Електронний ресурс]. – режим доступу: <http://ena.lp.edu.ua:8080/handle/ntb/26542>
2. Георгіаді Н. Сучасний стан підприємницької активності в Україні [Електронний ресурс]. – режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=4818>